

השייטת יעזור לכל אחד מאיתנו, בתוך כלל ישראל, שיזכה לקבל את התורה בשמחה ובפנימיות.

בכבוד ובברכה.



### מוקדש

## לחיזוק ההתקשרות לנשיאנו

כ"ק אדמו"ר זי"ע



ולזכות

התמים מנחם מענדל שיחי

לרגל הכנסו לעול המצוות

ה' אייר, ה'תשפ"ו

ולזכות אחיותיו תחינה

נדפס על ידי ולזכות הוריהם

הרה"ת ר' חיים שאול וזוגתו מרת חוה ריסא שיחיו ברוק

שלוחי כ"ק אדמו"ר זי"ע במדינת מונטנה



ולזכות אביו

לוי יצחק בן חנה

בקשר עם יום הולדתו – לייג בעומר

לאורך ימים ושנים טובות ובריאות

מתוך אושר, שמחה והרחבה בגו"ר

ולשנת הצלחה רבה ומופלגה

ונחת רוח חסידותי מכל יוצאי חלציו

ברוב טוב גשמי ורוחני ומתוך שמחה וטוב לבב

ויצליח בכל אשר יפנה באופן דלמעלה מדרך הטבע

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

# התוועדות

כבוד קדושת

## אדמו"ר מנחם מענדל

זצוק"לה"ה נבנ"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש



ש"פ אמור, י"ט אייר, ה'תשל"ז

חלק ב – יוצא לאור לש"פ בהר"בחוקותי, כ"ב אייר, ה'תשפ"ו



יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש לבריאה

שבעים ושש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר זי"ע

## הוספה

בי"ה, ל"ג בעומר, תשכ"ג  
ברוקלין, נ.י.

צו די חשובע אָפּיסערס, מעמבערס און מתפללים  
פון בית הכנסת נוסח אר"י אנשי ליובאוויטש  
אין דאָרטשעסטער  
ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

אייער ביישטייערונג פאַר מעות חטים איז מיט פרייד דערהאַלטן געוואָרן,  
און דער זכות פון דער צדקה וועט זיכער ביישטיין יעדן איינעם פון די  
אַנטיילנעמער אין דער גרויסער מצוה פון מעות חטים.

ל"ג בעומר, וואָס געפינט זיך צווישן פסח און שבועות, דערמאָנט אונז  
וועגן דער לעבנס-וויכטיקייט, אַז אידן זאָלן שטיין נאָענט איינער צום צווייטן,  
ווי ס'איז באַקאָנט פון דער פּאַסירונג מיט די תלמידים פון רבי עקיבא. און די  
דאָזיקע פּאַראַייניקונג פון אידן דריקט זיך אויס אין דער מצוה פון מעות חטים  
פאַר פסח און איז אַ גוטע צוגרייטונג צו קבלת התורה שבועות, זמן מתן תורתנו.  
השם יתברך זאָל העלפן אַז יעדער איינער פון אונז, בתוך כלל ישראל,  
זאָל זוכה זיין מקבל צו זיין די תורה בשמחה ובפנימיות.  
בכבוד ובברכה.

[תרגום חפשי]

חברי ההנהלה, חברים ומתפללים חשובים  
של בית הכנסת נוסח אר"י אנשי ליובאוויטש  
בדורציסטר  
ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

תרומתכם עבור מעות חטים התקבלה בשמחה, וזכות הצדקה בוודאי תעזור לכל אחד  
ואחת מהמשתתפים במצוה הגדולה של מעות חטים.

ל"ג בעומר, החל בין פסח לשבועות, מזכיר לנו את החשיבות החיונית שיהודים  
צריכים לעמוד קרובים זה לזה, כידוע מהמאורע עם תלמידי רבי עקיבא. ואחדות זו של בני  
ישראל, מתבטאת במצנת מעות חטים עבור חג הפסח, והיא הכנה טובה לקבלת התורה בחג  
השבועות, זמן מתן תורתנו.

פּאַסירונג מיט די תלמידים פון רבי עקיבא: יבמות סב, ב.  
זמן מתן תורתנו: נוסח התפלה והקידוש דחג השבועות.

בס"ד.

## פתח דבר

לקראת ש"פ בהרב-בחווקתי, כ"ב אייר הבעל"ט, הננו מוציאים לאור חלק שני  
מהתוועדות ש"פ אמור, י"ט אייר ה'תשל"ז — הנחה בלתי מוגה (חלק ראשון י"ל  
לש"פ אמור).

\*

בתור הוספה — מכתב (תדפיס מכרכי אגרות-קודש שמכנים עתה לדפוס).

\*

ויה"ר שנזכה תיכף ומיד ממש לקיום היעוד "הקיצו ורננו גו", ומלכנו  
נשיאנו בראשם, וישמיענו נפלאות מתורתו, "תורה חדשה מאתי תצא".

## ועד הנחות בלה"ק

לפני ל"ג בעומר, ה'תשפ"ו  
שבעים ושש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר ז"ע  
ברוקלין, נ.י.

©

Published and Copyright 2026 by  
**LAHAK HANOCHOS INC.**

788 Eastern Parkway Suite #408 | Brooklyn, New York 11213

Tel. (718) 604-2610

info@lahak.org • <http://www.lahak.org>

The Kehot Logo is a registered trademark of Merkos L'inyonei Chinuch.

5786 • 2026

Printed in the United States of America

נדפס בדפוס

**CH Print & Ship**

478 Albany Ave. Brooklyn N.Y. 11203

(718) 771-5000

נסדר והוכן לדפוס

על ידי חיים שאול בן חנה

בדפוס „ועד הנחות בלה"ק"

(718) 604-2610

נדפס בסיוע ולזכות יצחק בן לאה וזוגתו רבקה ויקה בת רחל ומשפחתם שיחיו

[וכידוע הקושיא שהובאה בלקו"ת<sup>152</sup> "למה נק' אור אין סוף, שלכאורה הי' ראוי לקרותו אין לו תחילה", שהוא מעלה גדולה יותר? ומתרץ תירוץ נפלא, שבאמת האור יש לו תחילה, כי "האור הוא זיו והמשכה וגילוי שנמשך ממהותו ועצמותו", אלא "שנמשך ומתפשט בבחי' אין סוף", אבל עצמותו ומהותו הוא למעלה מכל גדר תחילה וסוף].

כ"ק אדמו"ר שליט"א סיים (בבת-שחוק): עד כאן הדרשה. ובנוגע למעשה — הנה יה"ר שיומשך הענין ד"ברכתך סלה", ברכותיו של הקב"ה באופן של אין סוף, ועד למקור הברכות, ולפי הסדר של רשב"י — באופן ד"מלכתחילה אריבער", היינו, שתיכף מלכתחילה הרי זה באופן של "אריבער", למעלה ממדידות והגבלות, ע"ד "יום שכולו ארוך"<sup>153</sup>, שגם בתחלתו הוא ארוך<sup>154</sup>.

ולהתכונן לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות, ולצאת מהגלות "בנערינו ובזקנינו גוי' בבנינו ובבנותינו"<sup>155</sup>, באופן ש"לא תשאר פרסה"<sup>156</sup>, ועד לקיום היעוד<sup>157</sup> "יעלה הפורץ לפנינו".

\* \* \*

כה. כמדובר בהתוועדות הקודמת<sup>158</sup> — יש להזכיר שכל אלו שנתחייבו בברכה אחרונה, כיון שאכלו או שתו כשיעור, עליהם לברך ברכה אחרונה.

וכן יש לחזור ולהזכיר אודות הענינים האמורים לעיל בנוגע לתשלומין על עניני ל"ג בעומר, ולמסור את הדברים בכל המקומות, ובפרט במקומות ששמעו את ההתוועדות של ל"ג בעומר.

וכל זה — באופן ד"כתר שם טוב", ובאופן ד"לכתחילה אריבער", וכל הזריז הרי זה משובח, וכל המקדים הרי זה משובח, וכל המרבה הרי זה משובח.

[לאחרי תפלת מנחה התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן הניגון "ניעט ניעט ניקאוואָן].

(152) פקודי ז, ב ואילך.

(153) ראה קידושין לט, ב. וש"נ.

(154) ראה תו"א תולדות יח, סע"ד. יד ובפרש"י שם. אגדת בראשית ספס"ג.

(155) ובכ"מ. שיחת ל"ג בעומר בסופה (לעיל ע')

(156) שם, כו.

(157) ע"פ מיכה ב, יג. וראה ב"ר פפ"ה.

(158) (... וש"נ.

טז. כרגיל — יש ללמוד ענין בפירוש רש"י בפרשת השבוע, וכן ענין בהערות אדמו"ר על הזהר, ובשבתות שבין פסח לעצרת (שבהם נוהגים כולם ללמוד פרקי אבות, ולא כמו בכל שבתות הקיץ ש"יש נוהגין כך", כפי שמביא רבינו הזקן בסידורו<sup>98</sup>) — גם משנה במסכת אבות בפרק שלומדים ביום הש"ק זה.

וכיון שהתוועדות זו קשורה עם ל"ג בעומר, הנה מבין ריבוי הענינים שאפשר לדייק בכהנ"ל, נתעכב בכל אחד מהם על מאמר של רשב"י.

בנוגע לפירוש רש"י — יש בפרשתנו ענין שהוא מאמר של רשב"י, אע"פ שרש"י לא הביאו בשם רשב"י. וכמדובר כמ"פ<sup>99</sup> שרש"י מזכיר שם בעל המאמר רק כשזה נוגע לפשוטו של מקרא, וכיון שכאן אין זה נוגע לפשוטו של מקרא, לא מזכיר רש"י שזהו מאמר רשב"י; אבל לאידך גיסא, אינו מפרש זאת מדעת עצמו, אלא בשם "חכמי ישראל", כדלקמן.

יז. הביאור בפירוש רש"י על הפסוק<sup>100</sup> "ולחם וקלי וקרמל לא תאכלו גוי' עד הביאכם את קרבן אלקיכם גוי") בכל מושבותיכם", "נחלקו בו חכמי ישראל, יש שלמדו מכאן שהחדש נוהג בחוצה לארץ (שזוהי שיטת רשב"י, כמובא בתו"כ). ויש אומרים לא בא אלא ללמד שלא נצטוו על החדש אלא לאחר ירושה וישיבה משכבשו וחלקו",

— הטעם שב' הפירושים הם שקולים (שלכן מקדים רש"י "נחלקו בו חכמי ישראל"), כי לפי שניהם נמצא ש"בכל מושבותיכם" כאן הוא יוצא מן הכלל.

והדיוק "נחלקו בו חכמי ישראל", לרמז שהפלוגתא תלוי' בשיטות "חכמי ישראל" בהבנת והשערת התכונות וההרגשים של בני, ובנדו"ד, כיצד לפעול על בני שבחו"ל לבוא להכרה ד"ראשית קצירכם" צ"ל להוי", ורק לאח"ז "תאכלו" (כמו שבכל קרבן יש תוכן נפשי מיוחד מתאים לענינו, והקרבן מעורר לתוקף ההחלטה, הקדמתה וכו') — אם עי"ז שגם בחו"ל יהי' נוהג איסור חדש, שענין זה פועל בעיקר בנוגע לגוף ונפש הבהמית, ושייך גם בתחילת העבודה, או להיפך, שע"ז שבחו"ל אין איסור חדש, הרי זה מעורר אצל בני שחו"ל להכיר שפל מצבם<sup>101</sup> ולבוא לידי תשוקה שיהי' אצלם הרגש הנ"ל ביתר שאת, שענין זה פועל בעיקר על נפש האלקית, ושייך רק לאחר ירושה וישיבה —

הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס בלקו"ת ש"ח ע' 248 ואילך.

(98) לפני פרק"א.

(101) ע"ד המובא במדרש (שמו"ר פ"ל,

(99) ראה גם

(כב) "משל לחולה שנכנס הרופא אצלו לבקרו,

(100) פרשתנו כג, יד.

אמר לבני ביתו, האכילוהו כל מה שהוא מבקש,

(וסיים): ויה"ר שנזכה להקריב את העומר בארץ הקודש, תבנה ותכונן במהרה בימינו ע"י משיח צדקנו.

יח. בהערות על הזהר מתעכב אאמו"ר על מאמר הזהר<sup>102</sup> "פתח ר"ש ואמר, טרף נתן ליראיו יזכור לעולם בריתו<sup>103</sup> וכו'. תו פתח ואמר ולא יחלל זרעו בעמיו כי אני ה' מקדשו<sup>104</sup> וכו'. תו פתח ואמר לה' הישועה על עמך ברכתך סלה<sup>105</sup> וכו', ומבאר אאמו"ר<sup>106</sup>, שתוכן ב' הפסוקים הראשונים אינו בזמן הגלות, כי אם בזמן דלעתיד לבוא, ואילו הפסוק הג' הוא בזמן הגלות, וכפי שיתבאר לקמן.

יט. בפרקי אבות שלומדים ביום הש"ק זה ישנו מאמרו של רבי שמעון — והרי סתם ר"ש הוא רשב"י<sup>107</sup> — "שלשה כתרים הם, כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות, וכתר שם טוב עולה על גביהן"<sup>108</sup>.

ואע"פ שכבר דובר כמ"פ<sup>109</sup> על משנה זו, עדיין לא נתבאר מהי השייכות של מאמר זה למאמר ר' יהודה שהובא לפני באותה משנה<sup>110</sup>: "הוי זהיר בתלמוד ששגגת תלמוד עולה זדון".

המשך הענין — בנוגע לסדר המאמרים שלכאורה ה' צ"ל בסדר הפוך — הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס בלקו"ש חי"ז ע' 310 הערה 67.

כ. וכיון שרוצים לקשר כל ענין עם המבצעים — יש לקשר מאמרו של ר' יהודה עם מבצע חינוך, ע"פ הגירסא במדרש שמואל<sup>111</sup>: "הוי זהיר בתלמוד (לא "בתלמוד", בוא"ו, אלא "בתלמיד", ביו"ד), ששגגת תלמיד עולה זדון".

נכנס אצל אחר, אמר להם, הזהרו בו שלא יאכל דבר פלוני .. הראשון אינו לחיים, לפיכך אמרתי שיאכל כל מה שירצה, אבל זה שהוא לחיים, אמרתי הזהרו בו" — שהעובדה שלא מזהירים אותו אלא מניחים לאכול כל מה שמבקש מורה על גודל הירידה כו'. ומזה יש לתלמוד הוראה בנוגע לפעולה על הזולת בענין המבצעים וכו', שיש אופן פעולה להסביר לפלוני שיש ענינים שלעת-עתה אי אפשר לדרוש אותם ממנו, כיון שנמצא בשפל המצב כו', ועי"ז פועלים עליו לצאת ממעמדו ומצבו כו'.

(102) ח"ג צ, א"ב.

(103) תהלים קיא, ה.

(104) פרשתנו כא, טו.

(105) תהלים ג, ט.

(106) לקוטי לוי"צ הערות לזח"ג ע' שטו ואילך.

(107) פרש"י שבועות ב, ב (ד"ה משמו). רמב"ם בהקדמתו לפיהמ"ש (ד"ה הפרק הששי). סדה"ד ע' רשב"י. וש"נ. ועוד.

(108) פ"ד מ"ג.

(109) ראה גם תו"מ חכ"ד ע' 121 ואילך. וש"נ.

(110) והרי חלוקת המשניות היא בדיוק, ונוגע להלכה — לענין המקדש על מנת שאני יודע לשנות, שצריך לדעת לשנות ג' משניות (חלקת מחוקק אה"ע סל"ח סק"מ). וזוהי אחת הסיבות לכך שרבינו הזקן הדפיס פרקי אבות בסידורו, ולא הסתפק בציון למשניות, כמו בנוגע לזהר דתיקון חצות, כמבואר בשער הכולל (פ"ל ס"ג) לענין שינויי הנוסחאות.

(111) בשם הריטב"א. הובא בתיו"ט כאן.

גחלים עוממות<sup>141</sup> (כמדובר לעיל בארוכה<sup>142</sup>), נמשכת להם ברכתו של הקב"ה, ובאופן ד"סלה", ש"כל מקום שנאמר נצח סלה ועד אין לו הפסק"<sup>143</sup>, שזוהי ברכה שאין בה הגבלות, לא למעלה ולא למטה.

כד. ומבאר אאמו"ר, ש"הג' פסוקים, טרף נתן ליראיו, ולא יחלל זרעו, לה' הישועה .. אמרם (ר"ש) לנגד ר' יהודה ור' יוסי ור' חזקי' שהלכו עמו", ונמצא שהפסוק "לה' הישועה" אמר ר"ש לנגד ר' חזקי'. והענין בזה:

מצד ר"ש — שענינו הוא דעת (כמ"ש אאמו"ר) — לא חסר ענין הישועה, וכידוע הפתגם<sup>144</sup> "בשם אדמו"ר הזקן נ"ע שלפני נשמות הגבוהות כמו רשב"י לא נחרב הבית כלל כו".

ולכן, הפסוק "לה' הישועה" אמר ר"ש לנגד ר' חזקי', שענינו הוא נצח (כמ"ש אאמו"ר), והרי ענינה של מדת הנצח — שגם במעמד ומצב שלא מאיר ענין השכל וענין המדות, נעשית היציאה למלחמה מצד מדת הנצח שמושרשת בעצם הנפש, וכמבואר בארוכה בהמשך ההילולא<sup>145</sup> בנוגע להנהגת המלך, ש"בשביל ניצוח המנגד הרי מבזבו כל סגולות האוצרות דהון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור", ועד ש"גם חייו משליך המלך מנגדו"<sup>146</sup> — אם זה רק נוגע לענין הנצחון, אפילו אם זהו דבר שמצד עצמו אין בו ממש, אלא שנוגע לענין הנצחון, שמצד זה נוגע הדבר בעצם הנפש.

וזהו גם שחזקי' קשור עם משיח — כמובן ממארו<sup>147</sup> "ביקש הקב"ה לעשות חזקי' משיח",

וכיון ש"ביקש כו" — הרי כן היא המציאות (כדמצינו שיש דעה בנוגע לשמו של משיח ש"מנחם בן חזקי' שמו"<sup>148</sup>, והרי "אלו ואלו דברי אלקים חיים"<sup>149</sup>), כמ"ש<sup>150</sup> "וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם גו", שלא שייך בזה שינוי וחרטה, להיותו ענין נצחי (כדמצינו בנוגע למלכות בית דוד בכלל, ש"נמשחו בקרן (ולכן) נמשכה מלכותו"<sup>151</sup>, באופן נצחי), וכו"ל (סכ"ג) בענין "כל מקום שנאמר נצח סלה ועד אין לו הפסק, היינו שהוא למעלה מהגדר דתחילה וסוף.

(141) ראה תניא שעהיה"א רפ"ז. ובכ"מ.

(142) שיחת ל"ג בעומר ס" (לעיל ע' ...).

(143) עירובין נד, א.

(144) פלח הרמון שמות ע' ז.

(145) המשך באתי לגני הישי"ת (סה"מ

הישי"ת ע' 132).

(146) כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר שזהו א"ג עוואלדיקער וואָרט! ...

(147) סנהדרין צד, א.

(148) שם צח, ב.

(149) עירובין יג, ב. וש"נ.

(150) שמואל-א טו, כט.

(151) מגילה יד, א. וש"נ.

כב. וההוראה מכל זה:

יכול מישהו לטעון: בשביל מה צריך הוא לילך לדבר עם יהודי נוסף, אודות מבצע וכו', וללמוד אל"ף ב"ת עם ילד וכו' — למה שיתנתק מ"תורתו אומנתו"?

אך על זה נאמר במשנה: "הוי זהיר בתלמוד כו'", ו"כתי שם טוב עולה על גביהן" — שצריך לידע גודל מעלת מעשה המצוות, ולכן יש זמנים שבהם צריך להתנתק מהענין ד"תורתו אומנתו", ולילך לדבר עם יהודי אודות מצוות מעשיות, אודות המבצעים וכו'.

וזוהי גם ההכנה לזמן דלעתיד לבוא שאז יהי "מעשה גדול"<sup>135</sup> (אע"פ שעכשיו "תלמוד גדול"<sup>136</sup>).

ולכן כאן המקום לחזור ולעורר עוה"פ אודות ההתעסקות בכל המבצעים, ועי"ז נזכה שהקב"ה יעשה את המבצע הכי גדול — להביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש.

\* \* \*

כג. הביאור בנוגע להערות אאמו"ר על הזהר<sup>137</sup>:

תוכן דרשת ר"ש על הפסוק "לה' הישועה" מצינו גם בגמרא<sup>138</sup>: "תניא ר"ש בן יוחי אומר בוא וראה כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה שבכל מקום שגלו שכינה עמהן .. ואף כשהן עתידין להגאל שכינה עמהן, שנאמר<sup>139</sup> ושב ה' אלקיך את שבותך, והשיב לא נאמר אלא ושב, מלמד שהקב"ה שב עמהן מבין הגליות".

ויש לבאר החידוש שבתוכן דרשת ר"ש בזהר לגבי תוכן דרשתו בגמרא — שע"פ הדרשה שבגמרא קשור ענין הגלות עם בני, אלא שמצד גודל החביבות דישאל אצל הקב"ה נמצא גם הוא עמהם בגלותן, ושב עמהם מבין הגליות; ואילו בזהר מוסיף ומדגיש גודל ירידת הגלות — שהקב"ה עצמו נמצא בגלות (לא רק בגלל שבני נמצאים בגלות), ולכן יש צורך שתהי' "לה' הישועה", וע"ד מ"ש<sup>140</sup> "כי קרובה ישועתי לבוא" — לא "ישועתנו", הישועה של הקב"ה ובני, אלא "ישועתי" דוקא.

ועז"נ "לה' הישועה על עמך ברכתך סלה", שהקב"ה יודע שהישועה שלו קשורה עם הישועה של בני, ובזה גופא הדיוק הוא "עמך", שגם כאשר ישראל נמצאים במעמד ומצב ד"עמך", "עם" מלשון

(135) ראה בהנסמן בתו"מ סה"מ כסלו ע' חכ"ג ע' 220 ואילך (גם משיחה זו). קצת.  
(136) קידושין מ, ב. וש"נ.  
(137) בהבא לקמן — ראה גם לקו"ש  
(138) מגילה כט, א.  
(139) נצבים שם.  
(140) ישעי' נו, א.

ולהעיר, שעפ"ז יוקשה יותר מהי שייכות המאמרים של ר' יהודה ור' שמעון, כיון שמאמרו של ר"י הוא בנוגע לפעולה עם הזולת, ואילו מאמרו של ר"ש הוא בנוגע להנהגת האדם בעצמו.

ויש לבאר תחילה הפירוש הפנימי ד"שגגת תלמיד עולה זדון" — שהזדון הוא לא רק של התלמיד, אלא גם של הרב<sup>112</sup>.

וכפי שמצינו בגמרא<sup>113</sup> אודות התקלה בענין מחיית עמלק שהיתה אצל יואב בן צרוי, בגלל שרבו למדו פרשת עמלק באופן שגוי — שקרא "זָכַר עמלק", במקום "זָכַר עמלק", ולכן נאמר עליו "ארור עושה מלאכת ה' רמי"<sup>114</sup>.

והענין בזה — שלא די לעורר את הרב להיות "זהיר בתלמיד" בגלל ש"שגגת תלמיד עולה זדון" עבור התלמיד, כי, אם משום הא, יכול הרב להסתפק באזהרה כללית לפני הלימוד שעל התלמיד להזהר לחזור ולהתבונן כו' לפני שעושה דבר-מה; אבל כשאומרים ש"שגגת תלמיד עולה זדון" גם עבור הרב, הרי זה מעורר את הרב להיות "זהיר בתלמיד" בכל פעם שלומד עמו כו' (שזהו גם הדיוק "הוי זהיר כו'", "הוי" מלשון הוה, שזהו ענין שצריך להיות בתמידות).

אמנם, ע"פ האמור ש"שגגת תלמיד עולה זדון" עבור הרב — יכול הרב לטעון ולומר: מה לי ולכל הענין הזה!?

אך על זה אומרים לו, שגם כללות ירידת הנשמה למטה הו"ע של סכנה כו' (שהרי כל הדרכים בחזקת סכנה<sup>115</sup>), שלכן אמרו<sup>116</sup> "על כרחך אתה חי", ואעפ"כ נשלחה וירדה הנשמה למטה, כיון שלמרות שבאמצע יכולים להתערב ענינים מעוותים, הרי סוכ"ס "לא ידח ממנו נדח"<sup>117</sup>; ועד"ז בעניננו, שאע"פ ש"שגגת תלמיד עולה זדון", צריך להשתדל בענין החינוך, באופן ד"הוי זהיר בתלמיד".

ונוסף על הזהירות בנוגע למי שכבר נעשה תלמידו, צריכה להיות השתדלות בקיום ההוראה שבהתחלת פרקי אבות<sup>118</sup>: "העמידו תלמידים הרבה", וכמדובר לעיל<sup>119</sup> בפירוש "הרבה", שגם אם יש לו מאה תלמידים, הרי כיון שאפשר שיהיו מאה ואחד תלמידים, אין זה "הרבה" לאמיתתו. וההוראה מכל האמור בנוגע להוספה במבצע חינוך — שככל

(112) ראה תויו"ט שם.  
(113) ב"ב כא, סע"א ואילך.  
(114) ירמי' מח, יו"ד.  
(115) ירושלמי ברכות פ"ד ה"ד. וראה  
(116) ע"פ שמואל-ב יד, יד. וראה הלי' ת"ת לאדה"ז פ"ד סה"ג. וש"נ.  
(117) פ"א מ"א.  
(118) פ"א מ"א.  
(119) שיחת ש"פ שמיני ס" (לעיל ע' ...). וש"נ.  
(120) לקו"ת אחרי כה, ג.  
(121) אבות שם בסוף הפרק.

שעסקו בזה לפני ל"ג בעומר ובל"ג בעומר, צריך להשתדל ולהוסיף בזה עוד יותר, ובפרט בענין שהזמן גרמא — לרשום ילדים למחנות קיץ הכשרים, ובזה גופא — באופן ש"העמידו תלמידים הרבה", כולל גם "הרבה" באיכות, היינו, שבמחנות קיץ שע"פ תומ"צ גופא יש להשתדל להכניס את הילדים למחנות קיץ שבהם יש תורה ויהדות במדה גדולה יותר, בהתאם לציווי "מעלין בקודש"<sup>120</sup>, היינו, שכשנמצאים בקדושה גופא צריך להוסיף ולעלות יותר, והרי לדעת כמה פוסקים הרי זו מצוה מן התורה<sup>121</sup>, ואפילו לשיטת הפוסקים שזהו רק מדברי סופרים<sup>121</sup>, הרי "חביבים דברי סופרים יותר מדברי תורה"<sup>122</sup> (והרי ענין החביבות קשור עם ל"ג בעומר — כדברי רשב"י "אנן בחביבותא תליא מילתא").

וממבצע חינוך באים גם לשאר המבצעים, שגם הם קשורים עם ענין החינוך — חינוך עצמו וחינוך זולתו.

וע"י כל המבצעים פועלים ש"אתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"<sup>123</sup>, ונוסף על הפירוש הפשוט שבוה, שהקב"ה "אוחז בידיו ממש איש איש ממקומו"<sup>124</sup>, ישנו גם הפירוש הפנימי בזה, שמלקטים את ה"אחד" שישנו בכל אחד מישראל אל ה"אחד" — יחידו של עולם, ועד ש"והיתה לה' המלוכה"<sup>125</sup>, "ביום ההוא יהי ה' אחד ושמו אחד"<sup>126</sup>, בקרוב ממש.

\* \* \*

### כא. הביאור בפרקי אבות,

— רשב"י ש"תורתו אומנתו"<sup>33</sup> מדגיש את המעלה של "כתר"<sup>127</sup> שם טוב<sup>128</sup> (גם לגבי "כתר"<sup>129</sup> תורה)<sup>130</sup>, שלא זו בלבד שהפסיק לעשות

(120) ברכות כח, א. וש"נ.  
(121) ראה מכתב מוצש"ק פ' אני חלקך ונחלתך, ג' תמוז שנה זו (אג"ק ח"ב ע' רלט) בהערה. וש"נ. וראה גם תו"מ ח"מ"ח ע' 182. וש"נ.  
(122) ראה ירושלמי ברכות פ"א ה"ד. סנהדרין פ"א ה"ד. ע"ז פ"ב ה"ז.  
(123) ישע"י כז, יב.  
(124) פרש"י נצבים ל, ג.  
(125) עובדי' בסופו.  
(126) זכרי' יד, ט.  
(127) נזכר גם הדייק שדוקא "כתר שם טוב" צ"ל לאחרי "כתר תורה", אבל "שם טוב" כשלעצמו צ"ל עוד לפני "כתר תורה".  
(128) שקשור עם הפעולה על הזולת

(\*) וכמו בענין "שם טוב" למעלה באלקות, כמאוד"ל (קה"ר פ"ז, א (ב)) "הלך הקב"ה מהלך ת"ק שנה לקנות לו שם" — שענין השם (שקשור עם "רוא דשמי", "שמו הגדול", ועד לענין ד"הוא ושמו בלבד") שייך דוקא כשישנו ענין של זולת, שלכן צ"ל הענין ד"הלך הקב"ה מהלך ת"ק שנה".

סוכה ולולב<sup>131</sup>, אלא שלימודו גופא הי' חדור בתכלית הדבר — על מנת לעשות, ודוקא עי"ז הי' בכחו להפסיק מדביקות הלימוד באופן דתורתו אומנתו. וע"ד המבואר במעלת ר"ע בענין הכניסה לפרדס, שהסיבה לכך ש"יצא בשלום" היא לפי ש"נכנס בשלום", היינו, שהרצוא הי' מלכתחילה באופן שיבוא לידי "שוב"<sup>132</sup>;

והקשר בין המאמרים דר"י ("הוי זהיר בתלמוד כו") ור"ש ("כתר תורה כו' וכתר שם טוב עולה כו") — שתוכנם שוה, אלא שר"י מדבר בהתחלת העבודה (יהודה — מלשון הודאה<sup>133</sup>), ור"ש מדבר בשלימותה — הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס<sup>134</sup> בלקר"ש ח"י"ז ס"ע 304 ואילך.

(לעיל ע' ) הדיוק בזה — שהפסיק לא רק לקיים מצוות סוכה ולולב, דמאי קמ"ל, אלא שהפסיק גם לעשיית סוכה ולולב, היינו, לבנות הסוכה ולאגד או לקצוץ הלולב, אף שענין זה הי' יכול להעשות ע"י אחר.  
(132) וע"ד בנוגע לרשב"י — שבהיותו במערה הי' במעמד ומצב שלא הי' יכול לקיים במעשה כמה מצוות מעשיות, כמוכא בלקו"ת (ר"פ שמיני) ש"לא קיים אכילה מצה בפסח וקדוש על היין ואתרוג וסוכה כו", אלא "המשיך ההמשכות .. ע"י יחודים ועליות כו", שזכו אופן העבודה של צדיקים שהם בבחי' ליותן, שעבודתם ברוחניות לייחד יחודים עליונים וכו'; אבל כניסתו למערה היתה בתכלית השלימות ("בשלום"), ולכן היתה יציאתו מהמערה לאחרי י"ג שנה באופן ש"כל היכא דהוה מחי רבי אלעזר, הוה מסי רבי שמעון".

(133) ובפרטיות יותר: מבואר בתו"א (ר"פ ויחי) שדרגת יהודה היא ההודאה הבאה "אחר לידת והתגלות בחי' ראובן שמעון ולוי", שאז בא לידי "בחי' ביטול .. ותעמוד מלדת" (שם מו, א). \* ולכן ר"י הוא המזהיר למי שעומד בדרגת הודאה שבתחלת העבודה.  
(134) בשילוב שיחות ש"פ בהו"ב תשכ"ג ותשכ"ד.

(\*) ולהעיר מהשייכות דבחי' זו לבחי' הוד שבהוד (ראה אה"ת יחי שט"ג, ב) — הספירה השייכת לל"ג בעומר.

(129) שכולל גם ענין התורה כפי שהוא בתכלית השלימות, שהרי "כתר" הו"ע נעלה ביותר — למעלה מענין הלבושים (שמספרם י"ח (ראה שבת קכ, א)), בחי' המקיף כו', ששייך למלך, ובו תלוי ענין המלכות, כלשון הכתוב (אסתר ו, ח) "ואשר ניתן תור מלכות בראשו", וכן יופי המלכות ("מלך ביפיו תחזינה עיניך" (ישע"י לג, יז)), ובאופן שיש בזה גם העילוי ד"כתר מלכות" — שאין אצלו ענין של שעבוד כו', כיון "שאינ על גביו אלא ה' אלקיו" (הוריות יו"ד, א (במשנה). וש"נ); וכן "כתר כהונה" — שמורה על ריבוי ומהירות ההשפעה באופן ד"עד מהרה ירוץ דברו" (תהלים קמו, טו), ללא מניעות ועיכובים כו' (ראה לקו"ת ס"פ קרח), בכל פרטי הענינים ד"ברכך גו' יאר גו' ישא גו'", עד "וישם לך שלום" (נשא ו, כד-כו).

(130) ואין לומר שזהו לפי שהענין ד"תורתו אומנתו" אינו שייך לכל אחד מישראל, וכמאוד"ל (ברכות לה, ב) "הרבה עשו .. כרשב"י ולא עלתה בידן", ולכן מדגיש המעלה ד"כתר שם טוב" ששייכת לכל אחד מישראל — דכיון שמסכת אבות ענינה "מילי דחסידותא" (ראה ב"ק ל, א), יכולים לבאר בה גם ענינים ששייכים ליחיד סגולה (וע"ד אצל כל אחד מישראל — בהיותו במעמד ומצב ד"יחיד סגולה"), כמו הענין ד"תורתו אומנתו".

(131) וכמשנת"ל (שיחת ל"ג בעומר ס'